Quelle: http://manuscripta.at/?ID=1843
Copyright: Wien, Schottenstift (Benediktiner)

in palamedis perspicacem prudentiam istius prepissi malitiosam audaciam fide sarcata ipsis precio falleret. Illi vero non solum ad hostibus sed etiam ad fluctibus id quod fecit dimittere melius fuit quam deferre consentiente tyranno ad bellum barbaris inferendum. Et dimittamus fabulas et externa ad rem facta nostram veniamus. Marcus atilius Regulus ad consulem iterum in Affrica ex insidiis essi captus duce Xantippo lacedemonio imperatore autem patre hannibalis amicitiam iurato missus est ad senatum ut nisi reddita essent penis captiui nobiles quidem ipse redeuret cartagine. Is ad venissi romam utilitatis specie iudebat et eam ut res declarat falsam indicauit que erat talis mente in patria et esse domi sue ad uxore ad liberis quam calamitate accepissi in bello communem fortune bellice indicantem tenere bello dignitatem gradum consularis. Quis her negat utilia esse que censes magnitudo animi et fortitudo negat no locupletiores quel auctores. Harum enim virtutum et prudum nichil primestere omnia humana despice nichil quod homini posset accidere intollerandum putare. Ita et quod fecit in senatum venit mandata exposuit sententiam ne diceret recusauit quam diu iure iurando hostium tenere tur dicens se no esse senatorem. Atque illud o stultum hominem dixerit quispiam et repugnante utilitati sue reddi captiuos negauit esse utile. Illos enim adolestentes esse et bonos duces. Si iam se consertum senectute. Cuius id valuisset auctoritas captiui retenti sunt. Ipse Cartagine redit neque caritas patrie retinuit ner suos. Nec coeco ad ignorabat se ad crudelissimum hostem et ad exquisita supplicia profiscisti. Et iuris iurandum conseruandum putabat. Atque tum id violando negabatur erat in meliori causa quam si domi senex captiuus pirrus consularis permansisset.

Concludit